

LENINA KAROGS

Izrak kopā 1989. gadā
29. marts
Maksa 3 kap.

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS
UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKKRAKSTS

Nr. 139 (5938)
CETURTDIEN
1989. gada 23. novembrī

... un notrīsēja tautas sirds

Dzirds un skanīgs Latvijā at-
ausa 18. novembra rīts. Vēl
svētdienīgāku to darīja svinīgie
dievkalpojumi un ar Latvijas ka-
rogiem greznotās pilsētas un lau-
ki.

Pirmo reizi pēc pusgadsimta
dzīli iesmeldzās un notrīsēja tau-
tas sirds. Jo pirmo reizi Latvijas
republikas proklamēšanas diena
bijis vaļrs ne draugu un domu-
biedru lokā paslepus piemnāma,

bet oficiāli pasludināta valsts
svētku diena.

Torīt Preiļu dievnamā dekāns
A. Budže noturēja aizlūgumu par
Latviju un svētīja visus svētceļ-
niekus, kas devās uz latviešu
tautas lielo Manifestāciju Dau-
gavas krastmalā.

Un tad jau — mēs bijām visi
kopā. Plecs pie pleca. Karogs pie
karoga. Ar smaidiem, ziediem,
ar asarām. Un ar joprojām dzīvu
un svētu atmiņu — gan par bri-

nāt, ko bērniem stāstīt un par ko
domāt...

...Nezīnu, kā tas nācās, bet,
Daugavas krastmalā stāvēt, pēk-
šņi atcerējos, kā skolā mūs mācī-
ja, kad vārds «Dzimtene» rak-
stāms ar mazo un kad ar lielo
sākuma burtu, un to, cik būtiski
ir paturēt prātā atšķirību starp
visu lielo «Dzimenteni» un mūsu
pašu mazo «dzimteni»...

Jā, it kā nu mums ne vien
gramatikā, bet arī dzīvē ir at-
vēlētas tiesības uz Dzimteni, uz
Latviju. Bet ne uz zemi. («Deko-
ratīvā suverenitāte» — nesen
dzirdēts trāpīgs salīdzinājums.)
Arī 18. novembrī mums vēl nav
ista svētku diena. Jo neatkarības
diena ir, bet pašas neatkarības
nav.

Tācu ir kāda lieta, ko vaļrs
neapturēt. Tā ir: modusles apzi-
na, apjaušana, ka tauta var tikt
līdz laikam verdzīnāta. Līdz lai-
kam krāpta un maldināta. Līdz
laikam ar «atmiņas zudumu» un
ballēm sirgusi. Bet mēs VEL at-
ceramies un mēs JAU nebaldā-
mies. Mēs vaļrs negribam būt
tikai vārgdļeni un lūdzēji. Mēs
esam stipri, jo zinām un esam
skaļi pateikuši savu mērķi.

Val šis noskaņas sajūtām arī
paši savās mājās, Preiļos? Do-
māju, jā. Sagaidot Manifestāci-
jas dalībniekus. Cauri pilsētas
centram uz mītni dodoties. Re-
dzot, cik mūsu — ne vēlas vaka-
ra stundas, ne sala un nedraugu
«knieblenu» neizbiedēto — ir
daudz.

Gluzī kā pagājušgad pulcēja-
mies laukumā pie kultūras nama.
Tāpat plīvoja karogi, dega sve-
ces, skanēja dziesmas un dzēja.
Runāja LTF Preiļu nodaļas
priekšsēdētājs I. Muzikants. Tik-
kal, šķiet, šogad vaļrs starp
mums bija to, kas vēl pagājuš-
gad nosodīja, nesaprata, bet šo-
gad bija atnākuši, lai ieklausītos,
lai saprastu un vaļrs — lai
plēvienotos. Tāpat kā pirms gada
runājam un domājam par Lat-
viju. Tikal — ne vaļrs attālnāti,
ne vispārīgi, bet pavisam skaidri
un noteikti: mūsu tautai vissva-
rigākās vaļrs svētku dienas at-
jaunošana ir vien kārtējais, lai
arī ne būtiskākais, solis ceļā uz
LATVIJAS VALSTISKUMA at-
jaunošanu.

S. JOKSTE

Latvijas KP rajona komitejā

Si gada 3. novembrī «Lauku
Avīzē» tika publicēta intervija
ar Aglonas internātskolas direk-
toru A. Puzo, rajona iedzīvotāju
vidū tā tika uzņemta nevienno-
zīmīgi. Partijas rajona komite-
jas VI plēnumā izvirzījās jautā-
jums par publikāciju. Tā kā plē-
numā A. Puzo nepiedalījās un
līdz ar to arī nevarēja sniegt
paskaidrojumus plēnuma locek-
ļiem, tika izveidota darba gru-
pa, kura iepazinās ar materiālu
izklāstīto un apmeklēja Aglonas
internātskolu. Par sarunas rezul-
tātiem darba grupas vadītājs J.
Romāns ziņoja RK biroja sēdē.

Darba grupa secināja, ka kri-
tika, kas adresēta visai rajona
partijas organizācijai, kurā ir
vaļrs kā 2 tūkstoši komunistu,
ir nekorekta un nepamatota. Tā
nav adresēta konkrētiem parti-
jas vadītājiem, atbildīgiem darbi-
niekiem, bet gan skar visus ra-
jona komunistus. Tāpat rakstā
izskanēja fakti, kuri neatbilst
patiesībai (piemēram, piecēs-
mitvietīgs bērnu dārzs Preiļos).

Birojs uzklauzīja dažādus vie-
dokļus, izskanēja arī abpusēja
kritika, kopumā saruna ritēja
diskusijas formā.

Sarunas laikā, kaut arī A. Pu-
zo nenoliedza intervijā izteikto,
viņš atzina, ka redakcijas darbi-
nieks G. Jansons neprecīzi at-
spoguļojis izteikto, kā arī A.
Puzo ir gatavs atvainoties tiem
komunistiem, kurus, viņš uzska-
ta, ir nepelnīti apvainojis.

Sēdē piedalījās rajona komi-
tejas biroja locekļi, darba gru-
pas locekļi, preses grupa, rajona
komitejas aparāta atbildīgie dar-
binieki, Aglonas internātskolas
un TIN partijas pirmorganizāci-
ju sekretāri.

Sakarā ar rajona komitejas
birojā izskatāmo jautājumu atse-
višķas cilvēku grupas griezās
partijas rajona komitejā, laik-
rakstu «Lauku Avīzē» un «Le-
ņina Karogs» redakcijās ar pro-
testiem, kuros izteica nosodīju-
mu rajona komitejas birojā.

Partijas rajona komitejas bi-
rojs ir tiesīgs noklausīties jebku-
ru savas organizācijas komunistu
atskaiti par viņa darbību, un
nebūtu pareizi, ja rajona parti-
jas komiteja, tās birojs neregā-
tu uz kritiku, kura adresēta
rajona partijas organizācijai.
Tāpēc jāatzīst, ka protestiem un
aiztāžai nebija pamata.

Birojs noslēgumā tika nolemts
par notikušo sēdī informēt par-
tijas rajona komitejas plēnuma
locekļus.

Partijas rajona komitejas
preses grupa

Jonānu, Jaunaglonas 58.
arodvidusskolas pasniedzē-
ju, — no agrorūpnieciskā
kompleksa darbinieku arod-
biedrības rajona komitejas;
Svetlanu Jakovļevu, parti-
jas uzskaites sektora vadītā-
ju, — no partijas rajona ko-
mitejas darba kolektīva.

J. VUCENS,

Izpildkomitejas priekšsēdētājs
V. GERTMANIS,
sekretārs

vu un laimīgu tautu, gan par
brīves dienām sekojušo Golgātas
sāpju un upuru ceļu.

Mēs gribējam būt vienoti, un
mēs bijām tādi. Lai arī kur šai
dienā atradāmies — Kurzemē,
Latgalē vai Rīgā, mājās vai
Daugavas krastmalā. Un mums
bija todien ko vērtēt un salīdzī-

ATELOS: Daugavas krastmalā
tūkstoši Manifestācijas dalībnieku:
ziedi Brīvībai.

I. ZANDES foto

Pārskats

par pilsas izmaiņām rajona
saimniecībā
(pēc agrorūpniecības apvienības
«Preiļi» dispečerdienesta datiem)

Saimniecība	Izmaiņums no 29. novembra II dekadē (kg)	+ - salīdz. ar to pašu laiku 1988. g. (kg)	+ - salīdz. ar iepriekšējo dekādi (kg)

«Sarkanais Oktobris»	12,7	+2,8	-0,3
«Lenina»	10,3	-1,6	-0,3
«Nākotne»	8,4	+0,9	-0,6
«Zelta vārpa»	8	+1,2	
«Sarkanā auzma»	7,5	-0,5	+0,1
«Dubna»	7,4	+2,7	-0,4
«Galēni»	7,3	+0,5	-0,6
«Sītukalns»	7,2	+1,6	
«Dzintars»	7	+2,1	-0,4
«Vanagi»	7		
«Vārkava»	6,9	+0,8	-0,4
Kirova	6,8	-0,2	-0,5
Dzeržinska	6,7	+0,6	
«Jerska»	6,7	+0,1	+0,1
Raiņa	6,7	-0,1	-0,6
«Ezerciems»	6,6		+0,2
«Rožupe»	6,5	+1	
Rušonas p. s.	6,4	+0,7	
Suvorova	6,2	+0,9	+0,1
Aglonas p. s.	6	-1,1	+0,2
Rudzātu p. s.	5,9	+1,6	
K. Marksa	5,5	-0,1	-0,5
RAJONA	7,6	+1	-0,2

Par izmaiņām rajona vēlēšanu komisijas sastāvā

Sakarā ar rajona vēlēšanu
komisijas locekļu izvirzīšanu
par rajona padomes deputā-
tu kandidātiem un viņu re-
ģistrāciju Preiļu rajona Tau-
tas deputātu padomes izpil-
dkomiteja NOLEMA:

1. Saskaņā ar Latvijas
PSR likuma par vietējo pa-
domju tautas deputātu vēlē-
šanām 33. pantu izslēgt no
rajona vēlēšanu komisijas
sastāva Jāni Bizānu, kuru
izvirzījusi agrorūpnieciskā
kompleksa darbinieku arod-
biedrības rajona komiteja;

Ainu Pastori, kuru izvirzī-
jis partijas rajona komitejas
darba kolektīvs.

2. Iekļaut rajona vēlēšanu
komisijas sastāvā Viktoru

Leons Vilcāns (attēla) — Preļļu «Lauktehnikas» pirmās klases traktorists — mašīnists. Viņš strādā ar buldozeru «T-74», vienmēr uztur to teicamā tehniskā kārtībā. Ievērojami pārsniedzis 10 mēnešu plānu. Viņa portrets ievietots «Lauktehnikas» Goda plāksnē.
J. ZANDES foto

Tā mēs sākām

6. novembrī pulcējāmies Vārkavas vidusskolā, lai atzīmētu kolhoza «Dubna» 40 gadu jubileju. Bija viss, lai laudim sagādātu prieku, — ziedī, dāvanas, bērnu priekšnesumi. Bija priecīgi un vienlaikus skumīgi, jo zālē redzēja pavisam maz pirmo slaucēju, — to, ar kurām kopā sāku.

Nostrādāju par slaucēju 34 gadus. Kāds bija tas laiks, kādos apstākļos vajadzēja strādāt? Pirmos desmit gadus nebija ne maīnas slaucēju, ne atvaļinājumu. Nebija elektrības, govīs slaucām vējlukturu gaismā, arī tēlnis sanēmām. Nebija telefonu, nebija veterinārā dienesta. Kad ar lopiem atgādījās kāda nelaime, braucām ar velosipēdu uz kādus 10 kilometrus attālo Brokovsku sādžu. Tur dzīvoja sanitārs. Vaivods vārda, lāga cilvēks bija. Nekad neatteicās braukt, pūlējās, lai lopu paceltu kājās. Bieži pat pārnācēja fermā, novēroja atveseļoanos. Jāsaka, tēlni tolaik izdzīvoja visi.

Par tēlnu saglabāšanu slaucējam gadā pienācās 6 mēnešus vecs tēlnis, un mums to izdevās iegūt vai ikrēiz, kaut arī tēlni piedzima vārgli. Dzirdinājām sešas reizes dienā: trīsreiz ar pienu un trīs-

reiz ar linsēklu tūmi, — to reiz daudz līnu audzēja.

Pats grūtākais bija ziemā, kad skābarības bedre bija piedzīta pilna ar sniegu, vai arī šķīdona laikā. Barību vajadzēja salikt spaiņos un saņest silēs, kaut vai laukā — minus 30°. Aprūpējamās grupas nebija lielas — kādas 15 govīs un bullis. Udeni ar spaiņiem nesām no 100 metru attāluma, tāpat salmus, jo ugunsdrošības noteikumi neļāva salmus tuvāk pie fermas likt. Pirmos desmit gadus spekbarības govju ēdienkartē nebija. Bija salmi — 3 — 4 kilogrami, 2 spaiņi skābarības un pelavas. Darbdiena sākas četros no rīta un līdz sešiem govīm vajadzēja būt izslauktām, tad sākas barošana, pēc tam mēslu vešana ar ķerrām. Vasarā slaucējam vajadzēja pašam plaut un pievest zaļbarību. Govīs ganos sējām pie mietņiem papuvēs, ik dienas pārsienot. Tādējādi arī papuves tika mēslotas, jo vēlāk tās ar zirgļiem apra un sēja rudzus.

Bija jau arī strādātāji laukos — katrā mājā, es neklūdos, bija trīs, četri darbā gājēji. Katrs centās, lai būtu vairāk izstrādes dienu. Arī darbdienų izcenojumi vēl ir atmiņā. Tā, piemēram, vecā-

kajai slaucējai mēnesī trīs darbdienas nāca klāt. Aprēķinos vajadzēja pasāst katram litram. Par bulļa kopšanu pienācās trīs darbdienas. Tas prasīja riskēt ar veselību un pat dzīvību, jo vajadzēja savaldīt piecus, sešus gadus vecus niknus bulļus. Par 100 litru izslaukšanu ar rokām pienācās viena darbdiena, par tela izaudzēšanu līdz nodošanai — 5 — 6 darbdienas.

Tādējādi varējām izpelnīt līdz 900 darbdienām. Atceiros, pirmo gadu kolhozā par darbdienų sanāca 3 kilogrami graudu, vēlāk pakāpeniski samazināja — līdz gramļiem, un jau pēc 10 gadiem maksāja vairs tikai 10 kapeikas vecajā naudā. Sākās bēgšana no kolhoza, uz pilsētām aizcēlās gan atsevišķi ģimenes locekļi, gan veselas saimes. Tagad tepat apkārtņē jau vairāki desmiti mājvjetu zuduši, — ne skaida nav palikusi pāri. Ne no labas dzīves laudis aizgājuši. Vai gan viegli kolhoznieka sētai nācās dabūt materiālus māju remontam. Tā gājis visus šos 40 gadus, tā arī tagad «prioritāte laukiem» tikai uz papīra.

Grūti esam strādājuši savu mūžu. Patīkami, ka mūs, darba veterānus, atcerējās, pagodināja jubilejas reizē.

T. SNEPSTE,
darba veterāne

Konfliktsituācija

PASLAIK grūti saskaitīt komisijas, kas kopš pagājušā gada marta nodarbojas ar «Soldres lietu», grūti uzskaitīt, cik priekšnieku kabinetos pabija šī sieviete, — pat partijas rajona komitejas otrā sekretāra kabinetā.

Bet «lieta» ir sāda. 1988. gada martā teritoriju, kur dzīvo šī sieviete, sāka apkalpot siera rūpnīcas piena savācēja E. Kokoriete. H. Soldres nodotais piens strauji zaudēja tauku saturu: 1987. gadā tas nebija zemāks par 4 procentiem, bet tagad tas samazinājās līdz atzīmei 3,5 — 3,8. Pēc tam skaitļi sāka lēkāt, it kā uz tiem ledarbotos magnēts. Toties viņas kaimiņienei Z. Patašnikai, kā apgalvo H. Soldre, stabili turējās vienā līmenī — 4,4. Tiesa, lai to uzzinātu, H. Soldre bija spiesta kļūt gandrīz vai par privātdetektīvu, jo piena grāmatīnu kaimiņiene ceļa malā, acīmredzot, neatstāja. Un ne bez lemesļa. Tika darīts vēl viens grēka darbiņš — slepus pasmelta krūze piena no Z. Patašnikas piena kannas un aizvesta uz kaimiņu kolhozu, kur nešaubīga pārbaude fiksēja rezultātu — 3,7.

Te arī sākās nepatīksanas. Radās dažāda veida minējumi: redz, Z. Patašnikas melta strādā siera rūpnīcā, piena savācējai, acīmredzot, ir leģionāris, varbūt pat tenākumu dala uz pusēm.

Bet slaukumu no savas govīs H. Soldre turpināja pa kluso pārbaudīt citās saimniecībās, un rezultāts aizvien bija augstāks par to, kādu noteica piena savācēja. Izņemot tos gadījumus, kad viņa pienu nesa uz siera rūpnīcu, jo dzīvoja netālu. Pa to laiku aizdomas kļuva par pārliecību: viņa tiek krāpta.

Tiesām: kāpēc viena un tā pati govīs (četrus teļus) septembra pirmajā pusē dod pienu ar tauku saturu 4,5 procenti, bet mēneša otrajā pusē — 3,9? Vēl jo aizdomīgāk tāpēc, ka pirms cietāzlašanas piens taču ir trekņāks. Visi, kuriem es par to jautāju, parautīja plecus. Bet H. Soldre rīkojās pa savam: labāk barošu sivēnus ar pienu, nekā nodošu.

Kādu brīdi ledomājos sevi piena savācēja vietā. Atbraucu uz noteiktu vietu, pirms piena saļiešanas cisternā paņemu no kannas paraugus (kā parasti, saimnieka nav blakus), paraugus ar vajadzīgo pledevu glabāju desmit dienas (parasti savās mājās) un, noteikusi piena tauku saturu, ierakstu to savā žurnālā un īpašnieka grāmatīnā. Labi, esmu kārtīgs un godīgs cilvēks. Bet ja ne? Ja kāds no maniem kaimiņiem ir apnicis ar savām stūdzībām? Protams, man uz viņu ir «zobs». Secinājumi: kurš pierādīs, ka analīžu rezultāti ir apzināti ierakstīti nepareizi, proti —

Neuzticība

tauķu procentus vienam samazināts, bet citam vai sev — palielināts? Kurš pierādīs, ka viņš nav zilonis?..

Pagaidām to nav varējusi pierādīt arī H. Soldre. Tāpat arī pretējā puse nespēja fiksēt faktus, ka piens tiek atšķaidīts, kaut gan apvainojums tika izteikts. Bet — ar faktiem neapstiprināts, tāpēc arī — apvainojošs.

Taču atgriezīsimies pie konkrētiem notikumiem. 7. augustā komisija, kuras sastāvā bija Lēnina kolhoza partijas pirmorganizācijas sekretāre V. Maksimova, Preļļu ciema padomes izpildkomitejas priekšsēdētāja N. Ivbulē, saimniecības galviena zootehniķe J. Rubina, paņēma pienu, lai noteiktu tā tauku saturu. Tas tika paņemts arī no sūdzības rakstītājas. Atšķirība no piena savācējas noteiktā pieļaujamā skaitļa — par 0,1 — 0,2 procentiem (piena nodevēju labā). Bet, neskatoties uz to, pēc divām dienām ciema padomes izpildkomitejas paplašinātā sēdē, piedaloties rajona tautas kontroles komitejas priekšsēdētājam J. Stikānel, siera rūpnīcas direktora vietniekam J. Pastaram, kolhoza individuālā sektora zootehniķei Z. Vilcānei un, protams, H. Soldrei un E. Kokorietei, izskatīja sūdzības par piena savācēju. Mērķis, acīmredzot, bija labvēlīgs: pieļikt punktu visiem šiem noti-

kumiem. Aizsteldzoties uz priekšu, jāsaka: bija jāliek daudzpunkts. Kaut gan E. Kokoriete atzina sevi par vainīgu kļūdainā paraugu paņemšanā no Z. Patašnikas piena (attiecīgs izraksts no sanāksmes protokola tika nosūtīts uz siera rūpnīcu), un par nepietiekamu kontroli sodīta Z. Vilcāne, tomēr sūdzības rakstītāja nebija gandarīta. Vēl vairāk — sadomājā rakstīt «Lauku Avīzē». Bet vispirms ienāca rajona laikraksta redakcijā.

Pēc šīs vizītes es pabiju saimniecībā, kur runāju gan ar V. Maksimovu, gan ar N. Ivbuli, gan ar Z. Vilcāni. Un secināju: šeit patiesi nesaprot, ko grib panākt piena piegādātāja, kas ir viņas rīcības pamatā: taisnības vai atbilstības alkas? Domājams, ka gan viens, gan arī otrs. Un brīdinājums, ko E. Kokorietei izteica šī gada septembrī piena savācēju kopēja sapulcē siera rūpnīcā, — viegls sods. Val E. Kokoriete kļūdrīgs netīšām vai tīšām un kā tas iespaldoja kopējos rādītājus (ja iespaldoja), kolektīvam, domājams, par to bija jātieks skaidrība. Neprata vai negribēja? J. Pastars sarunā ar mani izteicās: piena savācēji pie mums, tikai algu saņem, bet pārējos jautājumos tie ir «kolhozu ļaudis»; un tāpēc lai saimniecība ar viņiem nodarbojas. Neapgalvošu, ka Lēnina kolhozā šim darbam netiek pievērstā vajadzīgā uzmanība, un par to liecinā pēdējais notikums. Tomēr jautājums paliek: bet ja piena piegādātāja klusētu, nestāģātu pa at-

tecīgajām instancēm? Ja šis jautājums netiktu izskatīts izpildkomitejas sēdē? Z. Patašnikas grāmatīnā tā arī rindotos k' tīgi četrinieki?

Nevaru piekrist argumentam, ka nomainīt neapzinīgu piena savācēju ir neiespējami, jo ar mēnesalgu 200 rubļi (ar kolhoza piemaksu) nekā problemātisks šeit nav saskatāms. No otras puses — kur ir garantija, ka tas otrs cilvēks būs kristāltaisnīgs? Vai patiesi nobalansēt starp «mūsējiem» un «jūsējiem» — starp piena piegādātājiem un rūpnīcu? Taču trīsstūra «rūpnīca — kolhozs — piena savācējs» savstarpējo attiecību problēma pelna īpašu un nopietnu sarunu.

Mūsu situācijā ir acīmredzama neuzticība. Piens piegādātājam pret piena savācēju, rūpnīcu, agrorūpniecisko apvienību, kolhozu, ciema padomi un tā tālāk. Athildes reakcija ir adekvāta. Neesmu pārliecināta, vai šis raksts spēš noregulēt radušos konfliktu, tomēr veltīju patēlvaru: kamēr H. Soldre būs spējīga prasīt (tagad jau nākošajā gadā) «pārstāvi», kad tiks veikta piena paraugu analīzes savās mājās (speciāli tam iegādājas vajadzīgo aparātu), bet «pārstāvji» tam protestēs, uzsverot, ka šī procedūra nav vajadzīga, neuzticības plaisa palielināsies. Kamēr nepārvērtīsies par «aizu»? Cik daudz piļu būs nepieciešams, lai savienotu šīs aizas abas malas?

I. KOROLOVA

Vēlētāju tribīne

Pagaidām tikai šaubas

Demokrātija — ko tas nozīmē? Grūti atbildēt viennozīmīgi. Tas ir pasaules uzskats. Demokrātija nav tas, ka eksistē «kaut kas tāds» un zinoši laudīs viņiem spēkiem cenšas neziņošos ietekmēt tiekties pēc tās. Demokrātija ir tad, kad cilvēki var paši izlemt un izvēlēties, kas viņiem ir jādara. Izvēles jēdziens šī vārda šaurākā nozīmē — cieņījamu cilvēku ievēlēšana, lai viņi aizstāvētu savu līdzpilsoņu intereses.

Nākamajam deputātam ir jāaizstāv visplašāko sabiedrības slāņu intereses, un jāiesaistās to praktiskā realizācijā. Viņa uzmanības centrā jābūt reālam cilvēkam ar tā darbu, rūpēm, priekiem un bēdām. Deputātam jāaizstāv tādas reformas, kas cilvēkam dotu ticību sev, savu bērnu nākotnei.

Vēlētāji vairs negrib dzīvot

tā, kā tas bija agrāk, pēc principa — esmu tikai skrūvīte, negrib, lai kaut kas mainītos pozitīvā virzienā bez viņu līdzdalības. Un vēl ir jāņem vērā, ka tos kandidātus, kuri skalā kļēgs, mēs nepieņemsim, — tautā ir neticība pret skalām runām.

Savas pirmsvēlēšanu platformas neaizmirstiet apstiprināt ar konkrētiem darbiem. Līvānu pilsētas padomes jaunajam sastāvam, manuprāt, jāatrisina trīs uzdevumi:

1. Izdarīt to, ko nespēja iepriekšējie deputāti.
 2. Izlemt šodienas problēmas.
 3. Ieskatīties nākotnē.
- Kas deputātiem jāizlemj jau šodien? Pirmkārt, panākt iedzīvotāju racionālu nodarbinātību, samazināt kadru mainību. Pedējā laikā dažiem strādniekiem ir tieksme bieži mainīt darba vietas,

īpaši tas redzams Līvānu stikla fabrikā. Tur ir smagi, kaltīgi darba apstākļi, un tāpēc pastāvīgi jūtam strādnieku trūkums, sevišķi — «karstajos» cehos. Pilsētas padomes jaunajam sastāvam vajadzētu palīdzēt fabrikas vadībai izlemt, kur un kā rast darbaspēka rezerves. Tāpat jāizlemj jautājums par sieviešu, kurām ir 2 — 3 un vairāk bērni, pusaudžu, invalīdu un pensionāru, kuri vēlas strādāt pirmajā maiņā, nodarbinātību.

Tuvākajā nākotnē katrā rūpnīcā jābūt iecirknim vai ceham, kur ražo plaša patēriņa preces gan savai republikai, gan visai valstij, iespējams — arī eksportam. Šī jautājuma atrisināšanā jāiesaistās direktoru padomei, jo kādēļ gan tā eksistē, ja pilsētā ir tik daudz bezdarbnieku? Pilsētā vajadzētu uzbūvēt slēgtu peldbaseinu un apbraucamo

ceļu autotransportam. Pilsētas padomes jaunajam sastāvam visnopietnāko vērību jāpievērš ekoloģiskā stāvokļa kontrolei. Pilsētas iedzīvotāji vēlas pastāvīgi zināt par piesārņošanas faktoriem un to intensitāti. Šādi mērījumi jāveic un par to rezultātiem jāinformē iedzīvotājus dabas aizsardzības inspektorim V. Upeņiekam un V. Jakovļevam.

Revolucionārais lozungs, kuru pasludināja Lielais Oktobris, tagad tikai atdzimst. Cik efektīva būs tā atdzimšana, atkarīgs no tā, kādus deputātus mēs ievēšim, no viņu personiskajām un lītišķajām īpašībām. Un arī no tā, kādas viņiem būs pilnvaras savā teritorijā. Spriežot pēc budžeta, kāds ir iedalīts mūsu pilsētai 1990. gadam, — 503 tūkstoši (no tiem 300 tūkstoši — bērnu dārzu uzturēšanai), tad diez vai jaunā deputātu grupa, lai cik tā nebūtu lītišķa, spēš izlemt pilsētas labiekārtošanas kardinālas problēmas. Jaunievēlēta deputātu grupai jāizlemj pamatjautājums — lai visi uz-

ņemumi iedalītu fondus pilsētas labiekārtošanai tāda daudzumā, kāds ir nepieciešams.

Un vēl deputātiem būs jāapņūst elementārā diskusiju kultūra un jālemdā citiem aizstāvēt sociālisma, Oktobra idejas... Reizēm mums iznāk tā: ja esi izteicis presē objektīvu novērtējumu republikā un valstī notiekošajam, tev brūk virsū ar skaliem vārdiem, gandrīz vai ar lamām, apvaino kultūras trūkumā. Vai tas būtu aizliegums diskutēt? Dažiem autoriem laikraksta «Lēnina Karogs» slejās «Iedegta zaļā gaisma», bet pretēju viedokli izteikt nedrīkst. Tā bija ar manu rakstu «Kas mūs vēl sagaida?». Tas nogulēja redakcijā mēnesi, līdz tika nopublicēts pēc tam, kad par to atgādinaju redaktoram.

Demokrātijai, ko mums piedāvā partija, jābalstās uz plašu sabiedrisko domu, un visiem lēmumiem jāizkristalizējas, salīdzinot dažādus viedokļus.

M. NOSKOVS (Līvānos)

PETERIS ZEILE,
professors, filozofijas zinātņu doktors

Latgale vēstures un tagadnes dimensijās

IKVIENA etnosa, tautas un valsts tagadne ir tās vēsturisko norišu, likteņgaitas īpaša sintēze. Šī acīmredzamā patiesība ar sevišķu konsekvenču atklājas Latgales situācijā.

Mūsu tēvu zemes — Latvijas teritorija relatīvi neliela. Tās pamatdrāma un traģēdija (no tām izrietējušas visas pārējās nelaiques un zaudējumi) — atrašanās starp lielo un lielāko tautu dzirnakmeņiem, kas to malušas, drupinājušas un skaldījušas gabalos. Latvijas cilšu, tai skaitā lielākās — latgaļu cilts, cīņa pret vācu iekarotājiem bija sīksta un visai ilgstoša. Taču iebūvēju pārspeks, «skaldi un valdi» politikas īstenojums sagrāva latgaļu valstisko veidojumu un kultūru, patstāvīgas attīstības iespējas. Tālākie Latgales likteņi bija atkarīgi no cīņas starp Livoniju un Poliju, Poliju, Zviedriju un Krieviju, no šīs cīņas iznākuma noteiktā laikposmā. Vairāk nekā trīsarpus gadsimtus Latgale bija atrauta no kopējās latviešu tautas dzīves, no saimnieciskās un kultūras mijiedarbības.

Kaut arī svešu valstu kundzība pār mazāku un vājāku tautu allaž ir pret dabisku un nomācošu, taču dažādu okupāciju īstenojumā Latgalei bijusi lemta vis-smagākā daļa. Kamēr, teiksim, Vidzeme kaut uz zināmu laiku piedzīvoja relatīvi labvēlīgāku zviedru pārvaldes iespādu, Latgale atradās zem ilgstoša un sevišķi smaga vācu, poļu un cara krievu jūga. Pēdējais pēc poļu 1863. gada sacelšanās apspiešanas Latgalei bija neiedomājami smags, sociāli, politiski un kultūrali galēji diskriminējošs, garīgo genocīdu — drukas aizliegumu četrdesmit gadu ilgā mēģinājumā. Protesta un dumpības vairākkārtējo centienu visneefektīvākā apspiešana ar biežu letālu iznākumu, zemnieka cilvēka pielīdzināšana lietai vai lopam un izdošana par noteiktu samaksu, uzdevināšana kaimiņu muižniekam viņa jubilejā, vīstumsākajos verdzības laikos iepatēta vienu — lai izdzīvotu, lai tālāk vilktu nožēlojamo eksistenci, jābūt absolūti padevīgam un pakļāvīgam kungam — svešzemniekam. Cilvēcisko pašvērtības un pašcieņas apzīņu vēl vairāk mazināja citu varas iedibinātās baznīcas baidīšana ar elles ugunīm, tirdiņa un grēksūdzēs. Tika baldīts un traumēts jau tā iebledētais cilvēks. Patiesības labad gan jāpiebilst: ja poļu un krievu muižnieki bija tālu no tautas un egoistiski rūpējās tikai par savu bagātību vairošanu, līdz pēdējai iespējai izsūcot zemniekus, tad zināma daļa katoļu garīdznieku, būdami tuvāki tautas ciešanām, veica zināmu apgaismes un zēlsirdības darbu (18. gadsimta beigās, 19. gadsimta beigās un 20. gadsimta sākumā latviešu — latgalešu priesteri), deva savu ieguldījumu latgalešu savdabīgās kultūras veidošanā. Jā, arī ledomīģajam un savtīgajam dažādu tautību muižnieku kopumam pāri pacesas kolorīta figūra, «Latgales Merķelis» — Dričānu muižturis Gustavs Manteifelis — Latgales zemnieku apgaismotājs, kalendāru izdošanas tradīciju iedibinātājs, Eiropas mēroga zinātnieks un publicists. Taču, kā zināms, izņēmumi tikai apstiprina likumību.

Latgales cilvēka apzinas morālo-psiholoģisko dominanti noteica viņa mūžīgais trūkums, neizglītība, kas saasināja bijību pret sociāli un intelektuāli augstāk stāvošām personām, arī pret citnovadu laudīm, kuri kaut vēsturiski dzīvojuši smagos, tomēr salīdzinoši gaišāku iespēju un agrākas garīgās atmodas apstākļos. Alberts Sprūdžs vienā no saviem Latgales stāstiem

«Zirņa pāksts» vienā teikumā visai būtiski raksturo situācijas radīto apziņu: «Kad mēs sākam viens otram uzskaitīt, kā mums trūka un kas mums kā ēst bija vajadzīgs, tad paši nobijāmies no savas nabadzības, kādā dzīvojam.»

Latgalešu valoda, dialekts, izloksne, zināmā mērā arī ticība it kā norādīja uz piederību «zemākajai kastai» un līdz ar citu nelabvēlīgu apstākļu kompleksu pēckara gados sekmēja lielās šēlnes iedzīvotāju daļas, īpaši jaunatnes aizplūšanu un nevēlēšanos atgriezties aizvien nolaistākajās dzimtajās vietās. Savukārt forsētās rūpniecības un iztukšoto lauksaimniecību situācijā no tuvējās Krievijas un Baltkrievijas vēl daudz postīgākajiem laukiem un mazpilsētām te iplūda lauku masas, kas nekādi neveicināja kaut cik sabalansētas, normālas demogrāfiskās struktūras veidošanos, intelektuālā un kultūras potenciāla celšanu. Augšminētie procesi tika stimulēti, bet vietēja kultūra un tradīcijas tika nīdētas. Tāpēc kopumā stagnatīvās parādības, kas zīmīgas visai republikai, īpaši saasinājām atklājas Latgales situācijā.

Runājot par Latgali saiknē un attiecībās ar pārējo Latviju, tās atklātības darbinieki dažādos laikposmos visai vienprātīgi uzsvēruši to, ka Latvijas vēsture tikusi rakstīta un traktēta galvenokārt kā Rīgas, Vidzemes un Kurzemes vēsture, Latgali skarot it kā garāmeju.

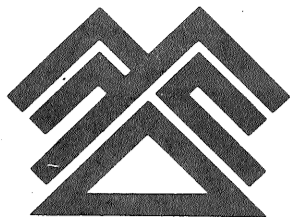
«Latviešu literatūrā manāms savāds robs, kuru rada rakstu trūkums par Latvijas trešo daļu — Latgali. Ne latviešu zinība, ne māksla nav pievērsusi tai (...) savu vērību.»

«Latgali vēl maz pazīst pārējā Latvija. Pat paši latgaleši, sevišķi jaunākā paaudze, maz ko zina no savas senās un nesenās pagātnes, jo Latgales novada vēsture, daba un īpatnības mūsu skolās netiek pienācīgi izceltas.»
«Tradīcija ar Latvijas vēsturi bez Latgales ir izpaudusies visās iespējamās vēstures nozarēs jau neatkarīgās Latvijas laika skolās (...) Latgales vēsture bija it kā zināms «plekariņš» dažos vārdos pie Latvijas vēstures kursa bez kāda samēra un proporcijām... Latgales vēsture uz vienas lappuses (...) A. Vičs savā laikā sarakstīja «Latvijas skolu vēsturi» četrās grāmatās (patiesībā — piecās, P. Z.), bet par Latgales skolām tajās pat tās vienas lappuses nebija. Tik sveša ir Latgales pagātne.»

Diemžēl arī jaunākajos izdevumos — LPE, Latvijas PSR vēsture I, II 1986. g. u. c. — Latgalei veltīts visai trūcīgs un fragmentārs materiāls Latvijas PSR vēstures pirmajā sējumā no 56 nodalījumiem Latgalei veltīti tikai divi (katrs 2 — 3 lpp. apjomā). Nodalījumos par kultūru neatrodam gandrīz nekādu Latgales materiālu. Līdzīga situācija arī otrā sējumā. Uzmanību piesaista dažu aktu tendenciozais pasniegums un noklusējumi. Minēsim tikai vienu. Otrā sējumā atzīmēts, ka 1917. gada 3. un 4. decembrī Rēzeknē noticis Latgales iedzīvotāju pārstāvju (to sasauca Rēzeknes izpildkomitejas zemnieku sekcija) kongress, kas izteicies par Latgales apvienošanos ar pārējo Latviju.

- 1) Kempis, Fr. Latgaleši. Kultūrvēsturiska skice. R., 1910.
- 2) No izdevēja P. Puduļa priekšvārda Fr. Kempja grāmatā «Latgales likteņi», R., 1938.
- 3) Bukšs M. Latviešu vēsturnieku mantojums — Latvija bez Latgales. Žurnāls «Dzīve», A. Jūrdža fonda izdev. 1986., 6. lpp.

(Turpinājums sekos.)

LTF konference

ju, ar tieksmi uz aparāta veidošanu pēc jau sen zināmas analogijas. Taču galarezultātā tomēr tapa abu šo projektu sintēze.

Nepakavējoties pie konferences darba gaitas, gribētos atzīmēt galvenās atšķirības jaunizveidotajā LTF Līvānu nodaļas pārvaldes struktūrā:

1. Būtiski palielināts Domes skaitliskais sastāvs. Bez grupu vēlētiem pārstāvjiem tajā ietilpst konferencei ievēlētie pieci cilvēki, turpat ievēlētie nodaļas Domes priekšsēdētājs un viņa divi vietnieki, LTF Domes loceklis. Pašlaik nodaļas Domes sastāvā ir aptuveni 25 cilvēki.

Domei ir lēmējtiesības.

2. Valde, kuru ievēlēs Domes darbosies nepārtraukti kā darba grupa, kura kopā ar izpildgrupām sagatavos jautājumus izskatīšanai nodaļas Domes sēdēs. Valde koordinēs nodaļas darbu.

3. Īpaši uzsvērāms arī nolikuma 3. punkts, kurš skan tā: «Demokrātiskie sabiedriskie veidojumi, kuri atzīst LTF Statūtus

un Programmu, kā arī šo nolikumu, var darboties nodaļā ar grupas tiesībām». Lotti iespējams, ka grupu skaits mūsu nodaļā augs.

Par Līvānu nodaļas Domes priekšsēdētāju konferencei ievēlēja Arnoldu Jelisejevu par vietniekiem — Ansi Smirnovu un Jāzepu Brenči.

Noieģumā gribētos atzīmēt arī kādu negatīvu lezīmi: daļas delegātu paviršu attieksmi pret darbu, neiedziļināšanos problēmu būtībā, sliktu materiālu apguvi. Tas izpaudās arī nolikuma apspriešanās gaitā, kad radās nevajadzīgas domstarpības, kaut arī nolikuma pirmās variānta tika publicēts laikrakstā «Leņina Karogs» jau 31. oktobrī. Jūtama neorientēšanās arī LTF Statūtus.

Jāievēro, ka konferences lēmumi ir noteicošie, tāpēc to kvalitāte iespējams arī mūsu darba rezultātu kvalitāti.

A. NAGLE,

LTF Līvānu nodaļas revīzijas komisijas locekle

Laukiem — sociālās prioritātes

Kā nosargāja Točilovas ciemu

Par krasu pavērsienu Odesas apgabala Točilovas ciemam, kas bija nokļuvis neperspektīvo saimniecību skaitā, kļuva patstāvīgās saimniecības — kolhoza «Progress» izveidošana. To panāca vietējie iedzīvotāji, kas vairs nevēlējās samierināties ar dzimtā ciema pagrimumu.

Mūsu senči apmetās šajās vietās jau pagājušā gadsimta sākumā, — sacīja kolhoza partijas komitejas sekretārs L. Kresjuns. — Vairākas paaudzes rūpīgi kopušas šo zemi.

Pēdējos gados Točilova kā brigāde ietilpa Iļiča kolhozā, kura centrs atradās kaimiņos — Baitalu ciemā. Kolhoznieki nomicījās ar ikdienas braucieniem pēc «norikojumiem» un «atļau-

jām», pēc benzīna un sēklām. Viņiem nebija naudas, lai iegādātos savu tehniku, lopbarību un materiālus, nemaz nerunājot par ciema labiekārtošanu. Cilvēki sāka zaudēt interesi par darbu un zemi, atstāja dzimto ciemu.

Tad tika kopīgi nolemts, ka jāatdalās no kaimiņiem, — turpināja partijas komitejas sekretārs. — Jāatzīst, ka viņi nelielā mums šķēršļus. Tieši pretēji, sākumā palīdzēja ar naudu un visu, kas nepieciešams saimniecībā. Ticiet, visiem — bet «Progressā» ir 432 kolhoznieki — it kā radās otrā elpa. Jau panāktas pozitīvas pārmaiņas. Kārtīgi izpildam valsts pasūtījumus, esam ieguvuši savus līdzekļus. Nedaudz vairāk kā gada lai-

kā esam uzceļusi lopkopības fermas, garāžu un labības nolikavu. Točilovas centrā uzcelts kultūras nams un bērnu dārzs.

Kā «Progressam» izdevies tik īsā laikā nostāties uz kājām? Sāka taču būtībā no nulles. Jaunās kolhoza izrādījās stiprs ne tikai ar atjaunotām sabiedriskām fermām un rūpēm par zemes auglības celšanu vien, bet arī ar kooperāciju ar zemnieku saimniecībām. Pēc «pušu» vienošanās gandrīz trešdaļa visa ganāmpulka tiek turēta mājas fermās.

Daudzu ciema iedzīvotāju saimniecībās parādījušies arī savi lopī — cūkas un aitas, bet pēdējā laikā — arī govīs.

Diemžēl šādu ciemu, ko iedzīvotāji atjaunojuši pašu spēkiem, pagaidām vēl ir pamaz. Kāpēc gan lai citi nepāņemtu Točilovas pieredzi?

TASS

Odesā

Rodeo pilsētas ielās

Skeiborda pirmie soļi astoņdesmito gadu sākumā kā Latvijā, tā arī citās republikās radīja negatīvu attieksmi. Pusaudžu ar skrīludējiem dzina prom no ietvēm, parkiem. Traucējot gājējiem, un viņiem pašiem esot bistami...

— Tā bija arī Latvijā, — stāsta šī sporta veida pionieris Ints Gailītis. — Vēlāk atradām kopēju

valodu ar Valsts autotinspekciju. Rīgas rūpnīca «Sarkanā zvaigzne» sāka ražot skrīludēļus. Izveidojām pirmās sekcijas — universitātē un Liepājā. Visumā tā ir laba pusaudžu nodarbošanās un intensīvs sporta veids.

Skeibords vairs nav tikai vīriešu sports. Arī pretējā dzimuma

pārstāves šodien apgūst skrīludēli...

ATELĀ: kā redziet, ar skrīludēli var ne tikai braukt, bet arī lidot. Liepājnieks Gints Sprūde demonstrē «lidojumu» no trampīna. Tas ir tikai viens no obligātajiem «fristaila» — «telas» stila sacensību — paņēmieniem. TASS fotohronika

Republikāniskais seminārs

Kultūras dzīve

pieprasījumu pēc labām grāmatām. Pēc tam ar jo skanīgu latgaliešu dziesmu viesus sagaidīja rūpnīcas folkloras ansamblis J. Teičāna vadībā. Par uzņēmuma darbu stāstīja un uz daudzajiem jautājumiem atbildēja galvenais tehnologs Andris Jaunkalns.

ATTELOS: semināra dalībnieki iepazīstas ar siera rūpnīcas bibliotēku; par savu darbu stāsta J. Brodūža (no kreisās), A. Jaunkalns un A. Muzikante.

T. SILICKA foto

Neaizmirstāmi mirkļi bija Aglona Viesi apmācīja bazītikā un piedalījās dzejnieces un skolotājas R. Tabines piemiņas sarīkojumā. Tumšā vakara stundā, sveču liesmiņām plīvojot, pie Naizmērstules kapa skanēja viņas dzejas rindas. Dzejnieces ieguldījumu Latgales atmodā kodolīgi raksturoja ciema bibliotekāre M. Nikiļorova, par viņas kā pedagoges veikumu runāja skolotāja V. Jaseviča, izteiksmīgi muzicēja Greižu ģimenes ansamblis.

Ar to, kā mūsu pusē svin Martinus, semināra dalībnieki iepazīstās Vārkovā, kopīgi izremontēja bibliotēkā un kultūras namā. Par labu omu šeit gādāja Vārkovas un Riebiņu folkloras ansamblis.

rajona kultūras nama lauku kapeļa.

Otrā darba diena aizritēja rajona centrālajā bibliotēkā. Ar rajona ekonomisko un kultūras stāvokli klātesošos iepazīstināja rajona izpildkomitejas priekšsēdētājs J. Vucēns. Par pāreju uz jauno ekonomiskās saimniekošanas sistēmu runāja profesors J. Porielis. Par šo pašu jautājumu, likā attiecinot to uz kultūras iestādēm, ziņojumu sniedza Kultūras komitejas ekonomiste S. Raikova.

Nākošie jautājumi bija veltīti tieši bibliotēku darbam. V. Lāča Valsts bibliotēkas darbiniece B. Viklorova informēja par darbu la-

stāvus. Rīgas rajona kolēģes dalījās pieredzē. Valsts bibliotēkas metodiskās nodaļas vadītāja J. Rudene iepazīstināja ar daudzajām izmaiņām bibliotēku darba sistēmā. Kultūras komitejas bibliotēku daļas vadītājs J. Turlajs runāja par organizatoriskiem jautājumiem. Tā, piemēram, martā ir paredzēta kultūras darbinieku konference ar izbraukumiem. Viena no šīm grupām strādās arī Aglonā. Darba tēma — kultūra un gorģisms.

Rajona bibliotēkas darbinieces speciāli šim semināram bija organizējušas izstādi «Cik tu esi laba, Preiļu zeme!».

V. ROMANOVSKIS

Pie mums pirmo reizi notika rajona bibliotēku direktoru republikāniskais seminārs.

Pirmajā dienā ciemiņi apmeklēja agrofirmas «Sarkanais Oktobris» Preiļu siera rūpnīcas pārvietojamo bibliotēku. Pārvietojamo bibliotēku vadītāja J. Eiduka iepazīstināja ar

šīs bibliotēkas darba pamatprincipiem. Rūpnīcas arodkomitejas priekšsēdētāja A. Muzikante runāja par bibliotēkas lomu uzņēmuma kultūras dzīvē. Pati bibliotekāre J. Brodūža, kas veic šos pienākumus amatu apvienošanas kārtībā, stāstīja par aizvien pieaugošo

Sākas 28. rajona sporta spēles

11. novembrī Līvānu eksperimentālās koksnes konstrukciju rūpnīcas (LEKKR) telpās pulcējās rajona 1. grupas kolektīvi, lai uzsāktu spartakiādes cīņas dambretē un galda tenisā.

Lielu izbrīnu radīja mazais dalībnieku skaits, jo šogad lielo kolektīvu skaitam pievienoja arī vidusskolu vecākās grupas audzēkņus. No tā izriet, ka sacensībās varēja saņemt 19 kolektīvu pārstāvjus, bet ieradās tikai piecu. Rodas aizdomas, ka vienam no rajona

populārākajiem sporta veidiem — dambretē — izsīkst rezerves, un rajonam var zūst autoritāte republikā.

Galda tenisā arī nav vērojama izaugsme. Šeit, pateicoties šī sporta veida veterāniem Teodoram Šteinbergam, Alfrēdam Ozoliņam—Ozolam, Atim Lācaram un dažiem citiem, izveidojušās 4 darba kolektīvu, kā arī Aglonas internātskolas audzēkņu komanda.

Neskatoties uz dalībnieku mazo skaitu, sacensības ritēja raiti.

Dambretē rajona ceļojošo kaušu jau trešo gadu pēc kārtas izcīnīja Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombināta kolektīvs, kura komandas sastāvā cīnījās Jānis Daugavietis (1. vieta pie pirmā galdina), Māris Kalniņš, Ilmārs Visockis (1. vieta pie trešā galdina) un Ludmila Andriņanova. Izcīnot 13,5 punktus no 16 iespējamajiem, 2. vietā atstāta LEKKR un stikla fabrikas ko-

manda. Individuāli pie 2. galdina uzvaru izcīnīja Jānis Zālītis un Vera Sezenko.

Galda tenisā trešo reizi pēc kārtas uzvaru izcīnīja LEKKR komanda, kuras sastāvā spēlēja Pāvels Kopuhovs, Anatolijs Krasnjakovs, Leons Kveders un Renāte Šmukste. Izcīnīti visi 5 iespējamie punkti.

Veiksmīgi visos sporta veidos un sevišķi dambretistiem, kuri pirmie dosies uz republikas star-

tu! Lai sagatavotos, rajona dambretisti tiek aicināti piedalīties individuālā turnīrā, kurš notiks (jauniešiem) 25. — 26. novembrī pulksten 10.00 Līvānu sporta zālē un (pieaugušajiem) 2. — 3. decembrī turpat. Izziņas var saņemt pie Kovalova vai Jēkabsona, zvanot vakarā pa tālruniem 44486 vai 44334.

E. KOVAĻOVS, sacensību tiesnesis

Vēstule redakcijai

Dārgā redakcijā! Es griežos pie jums man ļoti svarīgā jautājumā, kuru līdz šim nav izdevies atrisināt.

Dzīvoju Preiļos, Košukova ielā 3 — 1. Ir pienākusi ziema ar salu un ziemeļvējiem. Bet manā dzīvoklī vāji silda vai biežāk gan pavisam nesilda centrālāpkures radiatorus. Tikai radiatoru

augšējā malīna, apmēram desmitā daļa no kopējās platības, nedaudz dažreiz silda, bet pārējā daļa auksta kā ledus. Nav karstā ūdens cirkulācijas un, domājams, sakrājies daudz rūsas, jo caurules vasarā slikti mazgātas. Līdz ar to tās telpu nespēj apsildīt, istabas temperatūra ir zema.

Sādās telpās nav iespējams normāli uzturēties, jāģērbj mugurā mētelis. Tajā pašā laikā, ja ienāk pie kaimiņiem, 2. dzīvoklī, jūties kā Āfrikā, var izģērbties kreklīnā. Auksti ir arī manā virtuvē, vannas istabā. Valrākas reizes esmu izsaucis santehniķus. Viņi patausta radiatorus un aiziet uz pagrabtelpām

it kā kaut ko darīt. Bet istabā viss paliek pa vecam. Vienreiz atnāca pat kaut kāda priekšniece (uzvārdu es nezinu) un, pataustījusi radiatoru augšējo malu, noteica, ka viss esot kārtībā. Bet tas taču ir izsmiekls un nirgāšanās par mani, I grupas invalīdu, kas spiests dzīvot neiecīšamos apstākļos, aukstas tel-

pās. Kur tad te ir žēlsirdība, par kuru tik daudz runā raksta? Vai stāvoklis izmainīsies? Nezinu. Manās prasības: panākt, lai visa radiatoru virsma sildītu, lai caurules būtu siltas arī apakšējā malā.

Tāpēc lūdzu palīdzēt, kamēr vēl nav iestājies liels saļis.

S. RUNCS, I grupas invalīds Preiļos

Redaktors P. PIZELIS

Lūdzu palīdzēt

TV VILŅA

Ceturtdiena, 23. novembrī.
8.00 — Labrīt! 8.25 — Cilvēks un zeme. 9.10 — Igaunijas mākslinieku koncerts. 9.40 — Multiplikācijas filma. 10.00 — «Daba un mēs». Pārtraide no Kaupas. 10.30 — Mākslas filma «Jaunības klūda». 18.00 — Dokumentālā filma. 18.20 — Koncertfilma. 18.50 — Ziņas. 18.55 — Dienas ziņas (krievu val.). 19.00 — Televīzijas forums. No jauna izveidoto lauksaimniecības apvienību darbība. 20.30 — «Labu nakti, mazuļi!». 21.00 — Panorāma. 21.35 — Diāloģi. Sabiedriski politiski raidījums. 22.35 — Ziņas. 22.50 — Estrādes orbitā.

Piektdiena, 24. novembrī.
8.00 — Labrīt! 8.25 — Koncertfilma. 9.05 — Multiplikācijas filma. 9.25 — Cilvēki un grāmatas. 10.10 — Mākslas filma. 18.00 — Dokumentālā filma. 18.20 — Zinātnes pasaulē. 18.50 — Ziņas. 18.55 — Dienas ziņas (krievu val.). 19.00 — Koncerts. 19.25 — Nav svešas nelaimes. 20.00 — Koncertfilma. 20.30 — «Labu nakti, mazuļi!». 21.00 — Panorāma. 21.35 — Likteņi un cerības. 22.35 — Koncerts. 23.00 — Ziņas. 23.15 — Mākslas filma «Veina līgava».

PĀRDOD dzīvojamo māju ar saimniecības ēkām. Tālrunis: 65525.

PIRCEJU ZINĀŠANAI

Šī gada 26. novembrī Preiļu, Līvānu un Aglonas ciemata rūpnīcības preču veikali strādās no plkst. 9.00 līdz 16.00.

Patērētāju biedrību savienības valde

Aizej tu, bet tavos darbos Mūžs vēl ilgus gadus būs, Mirkļos gaišos, mirkļos skarbos, Vārds tavs pieminā mums būs. (L. Vācērnīeks)

Skumju brīdī esam kopā ar STANISLAVA PRIZEVOITA piederīgajiem, viņu smiltajā izvadot. Kolhoza «Galēni» valde un arodkomiteja

PREIĻU RAJONA SADZĪVES PAKALPOJUMU KOMBINĀTS

paziņo, ka agrāk noteiktais sākuma termiņš — 5. decembris — individuālo pasūtījumu pieņemšanai apavu šūšanai Līvānu apavu darbnīcā tiek pārcelts sakarā ar darbinieku lielu pārslogotību.

Turpmāk par pasūtījumu pieņemšanu rajona iedzīvotājiem tiks ziņots rajona laikrakstā.

Administrācija

Un cilvēka valrs nav, Ir tikai bijušais... (E. Vēveris)

Izsakām līdzjūtību tuviniekiem, no ARTURĀ RUZĢA atvadoties. Kolhoza «Dzintars» mednieku kolektīvs

Klusa paliek māja, sēta, Klusa tēva istabīņa. Nav vairs tēva mīlo solu. Nav vairs tēva padomiņa. (T. dz.)

Sāpju brīdī esam kopā ar Irēnu Galvāni, TĒVU smiltajā izvadot.

Preiļu patērētāju biedrības kolektīvs

Viss nepazūd, kad, tēti, kapu kalnā Pār tevi vēsas smilšu sauļas krīt, Vēl paliek siltums, ko tu dzīvē devi, Un kaut kur dziļi sirdī sāpes mīt. (A. Auziņš)

Izsakām līdzjūtību mūsu darbiniekam Arturam Ruzģim, izvadot TĒVU smiltajā.

Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombināta kolektīvs

Tu aizgāji un neatgriezies, Uz ceļa paliek bēdu ēna melna, Vēl durvis skumji trīs, Kad aizejot tās skāra tava delna. (A. Strautiņš)

Dziļās sērās paziņojam, ka miris Lielā Tēvijas kara dalībnieks, darba veterāns ARTURS JĀNĀ d. RUZĢIS. Izsakām patiesu līdzjūtību viņa piederīgajiem.

Kolhoza «Dzintars» kolektīvs, kara un darba veterānu padome

Vēl koptais dārzs mans ziedēs, Un balti bērzi skums, Te viss, kas darīts paliek, Es nešķiršos no jums. (Z. Purvs)

Izsakām dziļu līdzjūtību ARTURĀ RUZĢA piederīgajiem, no viņa uz mūsu atvadoties.

Kolhoza «Dzintars» šoferi, traktoristi un inženiertehniskie darbinieki

LEŅINA KAROGS

MĒSU ADRESE 228250 Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

REDAKCIJAS TĀLRUNI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, atbildīgā sekretāre — 21996, partijas dzīves un padomju celtniecības nodaļa — 21769, agrārprodukciskā kompleksa, sporta, skolu un jaunatnes dzīves nodaļas — 21759, rūpnīcības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, fotokorespondents — 22203, korektori, grāmatvedība, uzzīņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodās, iespēsts Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā (Daugavpils, Valkas ielā 1). Izdevniecība «Avīze» (Rīgā, K. Valdemāra ielā 105). Viena nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums. «Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета КП Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке.

Mētiens 14496 eksemplāru (latviešu valodā — 10 198 eks., krievu valodā — 4 300 eks.). Indekss 62169. Pas. 1469.